מסורת הש"ם ת״כ צו פרש׳ ו ה״ו ואילד.

ל) וו כצו פושרו האקן 3) מנחות פב, ג) לעיל מה. לקנ ק: [מכות יע. תמורה כא: 7) ת"כ שם פי"א הל' ז-ו

ל) ויומא סח.] ת"כ ויקרא חובה

רפ״ה כה״ע, ושס סו:ןת״כ

רפ״ה כה״ע, ו [פססו:]ת״כ אחרי פרשתא ה ה״ז, ו) ע״ לעיל לה., מ) מנחות פא:, ע) עיין רש״י יומא סח. ד״ה ומאמר להלן ונ״ע, י) תמורה יד.,

ל) שייך לע״ב.

גליון הש"ם

[גמ' דבר הלמד בהיקש מהו

שילמד בבנין אב. עי׳ בינה דף כ ע"ח בתום' ד"ה דלמה מעולת חובה וכו' :]שם דבר הלמד בגו"ש מהו שילמד בהיקש. עי לעיל דף יה ע"ח תום' ד"ה כה

וובחולין דף כב ע"ל בתוק׳ ד"ה

ונכזורנן דף ככ ע"ח כחום ד"ה
ומידנן: שם כובר קרש. ע"י לקמן
דף ס ע"ב: שם כוהו שילפה
בנ"ש. ע" לעיל דף מד ע"א מוס׳
ד"ה ואמי: [שם אבר רבי בר
ד"ה ואמי: [שם אבר רבי בר
דמא תניא בלת ברבכת. ע"

המא תניא סדת מרבכת. עי" סוריות דף ת ע"ל בתומי ד"ה ילמוד מתמתון תעליון] "רש"י- ""ה ונאסר להלן ביו בעולה בן צאן. עי" בתשובת זכרון יוסף חלק לס"ע סי" י"ב: [תום" ד"ה לא נכתוב וברי ו"ל" דהא אמרינו נכתוב וברי ו"ל" דהא אמרינו

. התם דגילוי מילתא כעלמא

התם רגילוי מילחא בעלמא הוא. עי לעיל דף מח ע"ל נמוס'ן: שם ד"ה אמר ובו' ותו בהא שמעתא לעיל. עי' לקמן דף נו ע"ב מוס' ד"ה היינו:

שינויי נוסחאות

א] מעולה אלא מעולה מאי

(כתה״י וש״מ): בן נ״ל בעולה

(כתה"י וש"ם): ג] כלי בעולה (כתה"י וש"ם): ג] כלי"ל נוסף ת"ש דתניא: ד] נ"ל אימך אמרה (כי"צ). ועי' תוס' ולע"ש [כלי לקו הג'' כלן הג' הכ"ח

שליין לתום' בדף מח, והוא שיבוש, דכוונתו לד' ונליה שם

שינום, דכוונמו כדי ונמים שם נדפס בדף מח התוס' ד"ה חמר חמרה]: ה] מרש"י כח"י נרחה דגרסי רבוכה שבתודה כרי חלות שבתודה כר: ו) ס"י ת"ל

חלות חלות לג"ש מה חלות

הלורת הדלות לג"ש מה הדלות האמורות ברבוכה סולת אף חלות האמורות בכולן סולת והלא רקיקין לא נאמר בהן סולת חלות מנין שיהיו סולת ת"ל מצות מצות לג"ש מה

מצות האמורות בכולן סולת אף מצות האמורות בכולן סולת (שתכ"י). וע" דק"ס: ז] ככתה"י רבא וכ"ה נכון (דק"ס): ח] ראש

וכרעים כל"ל וכן נסמוך ונרש"י (ש"מ): מ] ל"ל וכל (\*ש"מ):

מחחו הש"מ. ושם נ"ח מחדא מתן יש מ, ישט ל מי מוודא לא אתיא כו׳. אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב. תיתי חדא מתרתי דחדא כתיבא

ילפא יג] [ל"ה] שכן מכפרין. עולה לגבי כל"ל (שמכ"י וב"ש):

לגבי כל"ל (שמכ"י וב"ש): יד] אמר האומר כל"ל (כתה"י וד"ו: מו] ל"ל קדשים ("ש"מ): מו] ל"ל ומי טילייי

מז] ל"ל נמי אזלינן (מ"מ). ועי' ח"נ (לדף נא ע"א) ד"ה גמרא

מיי (נקף גם עיים) דייה נחלם למכל החלים. ועיי מוס' מהכי"ס ור"פ יכמות (ע ל) וכסע' המהדיר שס: יון נ"ל למדנו לרבוכה שבתודה שבאה סולת ולא קמח והס"ד ומה"ד רבוכה.

חלות מבושלות במים תחלה ות הבושרות במים וחודה והס"ל ומס"ל חלות שבתודה וכר (כתה":) יה] ל"ל דמנחת (\*ש"מ): ימ] כלן מסל לכול והוציא. משמע בהוצאה אחת

והוציא. משכם בהוצאה אחת (שמכיי): כ] ופרשו מה פרשו הל"מ ("שמכיי): כא] כט"מ (נוסף דאל"כ לא ידעינן ליה בחטאת ואשם גופיה דלא כתיב צפון אלא בעולה: כהן לחטאת לקמן (טס) וי"ל כד (יוס"): כגן \$"ל כדפריך כבן לחטאת לקמן (טס) וי"ל כדי (ש"ס): כגן \$"ל כדפריך כדי "סיים" בייל בריים" בריים "סיים" בריים "סיים "סיים" בריים "סיים" בריים "סיים" בריים "סיים" בריים "סיים" בריים "סיים "סיים" בריים "סיים "סיים" בריים "סיים "סיים" בריים "סיים "סי

בהיקשא:

שו א מיי׳ פרק ט"ז מהלכות מעה"ק הלכה יז: יו ב מיי׳ פ"ז מהלכות מעשר שני הלכה יב: שני הלכה יב: יח גדה מיי פרק י"ב מהלי מעה"ק הלכה ב:

אינו בציבור וא"ת למה לי לאקושי לקמן (דף נה.) זבחי שלמי ליבור לעולה תיפוק . לי בבנין אב וכי תימא לאשמועי׳ שהם קדשי קדשים כעולה הוי מצי למילף מדאיתקש לחטאת בו וי"ל דאיכא למיפרך שכן תדיר כדמפרש בו בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סה.) אי נמי מה לשם שלמים שכן אינן טעונין לפון וא"ת בפ"ק דשבועות (דף ט. ושם) דיליף שעיר דר״ח משעיר חילון דחינו מכפר אלא על טומאת מקדש וקדשיו דקאמר הואיל וזה בא לומן קבוע ובשעיר הנעשה בחוץ קאמר כדפירש התם בקונטרס דאי מפנימי הוה ליה למיפרך שכן נכנס דמה לפני ולפנים ועוד דחדרבה נילף משעיר המשתלח דמכפר בשאר עבירות אבל השתא אי מחיצון גמר ניחא דדמו אהדדי טפי משעיר המשתלח והשתא אי מחילון גמר א"כ תפשוט דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב דחילון גופיה לא ידענא אלא מהיקשא דפנימי ° וי"ל דהא אמרינן התם דגילוי מילתא בעלמא הוא וא"ת והיכי גמר בפ"ב דבילה (דף כ.) סמיכה בשלמי חובה בבנין אב (משלמי נדבה) [מעולת חובה] והא עולת חובה מכמשפט ילפא דהיינו היקש וי"ל דקושיא בעלמא הוא דפריך התם ממאי דבית הלל כו׳ דלמא מעולת חובה גמרי כלומר אם תימצי לומר דדבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב ועו"ק ברובהקומץ רבה (מנחות דף כא:) נאמר הבא מנחה והבא מלח ונאמר הבא מנחה והבא עלים מה עלים משל ליבור אף מלח משל ליבור ועלים גופייהו לא ידעינו אלא מדאיתקש למזבח דכתיב (ויקרא א) על הענים אשר על האש אשר על

מאורלינ"ש בפרק דם חטאת ולחמו דף לח.) ובפ' התודה ומנחות דף פג.) דאמר מה חטאת אינה באה אלא

המובח מה מובח משל ניבור וכו':

אם על תודה כו'. הקשה ה״ר יעקנ

מן החולין למה לי הא שלמים ותודה שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין עוד קשה היכי יליף החם מחטאת כיון דאיכא שלמים וחודה דבאין מן המעשר דלא ילפינן בהיקשא דואת החורה אלא דבר שיכול לנהוג בכל המכרים בפסוק דמהאי טעמא מיבעי לן קרא בפ"ב דבילה (דף כ.) עולת כהן חובה טעונה סמיכה ולא ילפינן מהיקשא דואת התורה משום דסמיכה לא בעי בכולהו דבכור ומעשר לא בעו סמיכה כדתנן פרק שתי מדות (מנחות דף 25.) וי"ל דכל חובה מקשינן לחטאת מה חטאת דבר שבחובה ואינו בא אלא מן החולין כו כדמוכח בפרק התודה (שם דף פג.) ול"ע מנחת נדבה דאינה באה אלא מן

החולין מנ"ל וא"ת בפ"ק דחגיגה (דף ח.) דדריש מסת מלמד שאדם מביא חגיגתו מן החולין למה לי הלא חובה היא ותיפוק לי מהיקש וי"ל משום דקאמר התם דחגיגה באה נמי מן המעשר אינטריך מסת למימר דאינה באה הכל מן המעשר אלא מן החולין ומן המעשר מתרוייהו אי נמי משום דכתיב כאשר יברכך בסיפיה דקרא סלקא דעתך דאתיא ממעשר להכי אינטריך מסת: אכור אפרה.כיו ורבינו שמואל מפרש אימר אמרת שמא אתה רוצה לומר ששניהם בעינן קדש ורבינו תם גריס אמי אמרה ואמי שם חכם וביבמות פרק הערל (דף פ.) היינו דשמענא כח ליה לאמי כל שממעי אמו לקוי ובכתובות (דף מד:) אמר רבא תני אמי בתולח ישראל ולא בתולח גרים וא"ת דלמר זוטרא לא איפשיטא בעיא ובסוף אלו מנחות (מנחות שו.) אמרינן לחמי חודה ונזירות באות עשר לחמי חודה בהדיא כתיב בהן פירוש דכתיב ממנו אחד מכל קרבן תרומה לה' ואמר בפרק התודה (שם דף שו:) נאמר כאן תרומה ונאמר להלן בתרומת מעשר תרומה מה להלן אחד מעשרה אף כאן אחד מעשרה ונזירות מהיקש דאמר מר על זבח חודת שלמיו לרבות שלמי נזיר פי<sup>ה</sup> לכל דין לחמי חודה לעשרה קבין ירושלמית וחלי לוג שמן ושיהיו באות י׳ אלמא דין דחודה אתיא בג״ש חורת 🖾 ומלמדת בהיקש ° ותו בההיא שמעתא לעיל ילפינן דכל המנסום באות עשר בבנין אב מלחמי חודה דאתיא בג"ש מחרומת מעשר ואם כן תפשוט דבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בבנין אב ובההיא שמעתא גופה פריך התם אי ס"ל דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד צבנין אב נילף מחביתין וי"ל דתרומת מעשר דהתם חולין הוא כדקאמר הכא מעשר דגן חולין הוא ומיהו הך קשיא לרבינא דס"ל הכא בתר למד אזלינן ובסמוך אמרינן חיקו ודוחק לומר דלרבינא כרי (שיח): כגן 5"ל כדפריך מיפשטת ליה כמו כן בעית דלקמן מההית דמנחות: "ס בזה דהדץ בפרק אלו דברים (פסחים פו ליבשטת ליה כמו כן בעית דלקמן מההית דמנחות: "ס בזה דהדץ מ"ה" לוג"ש חותר ומלמד בג"ש דילפינן פר יום הכפורים בנתוח שלת בהארינו בהקומץ (שים): כה"ג תפילו למד בהיקש חותר ומלמד בהיקש כיון לאן דהוי הימנו ווה לילף דעולת (ש"ם): הדיל דעולת (ש"ם): הדיל דעולת (ש"ם): הדיל דעולת (ש"ם): הדיל דעולת (ש"ם): היו בישולת ליף כדפיל בבר יליף כדפיל בקונטרס ודבר הלמד בהיקש חינו חותר ומלמד בגז שבחובה אינו בא אלא מן בחודין ושלמים וחודה ומי בכלל דאם אמרה הרי עלי אין באין אלא מן החולין כדמוכח (ש"מ וב"ש): בון נש"מ נוסף רש"י גרים אמר החולין ושלמים וחודה מיש בכלל דאם אמרה הרי עלי או אמר אמר אמרה ורבינו שמואל גרים כו": בחן פ"ח דשמענא ליה לאמי דור אמר אור הבחילות וא"ת דלמר ווטרא (ש"מ ב") ב"ש" נפרש נוסף בעו מול מלה מון כל שא ביו וחל במולות מל חידי ששמענא ליה לאמי בהולה בחולות הבחילות הבחילות מל הידי שמענא ליה לאמי בהולה בחולות הבחילות הבחילות מל ה"כ במונות כנ ה"ד אמר וו אינה משנה. ומ"כ עוד בחולה בחולות הבחילות הבחילות במול לא ביון דאמר וו אינה משנה. ומ"כ עוד בחולה בחולות הבחולות הבחילות במל הביו במענו לאביין דאמר וו אינה משנה. ומ"כ עוד בחולה בחולות הבחולות הבחילות מל היד במונות מנו לאביין דאמר וו אינה משנה. ומ"כ עוד בחולה בחולות הבחולות הבחולות למד במולות הבחולות אדץ ב"ל במולות הבחולות אברולות אברולות הבחולות לב כ"ה במולות מברול לאביין דאמר וו אינה משנה. ומ"כ עוד בחולה הבחולות הבחולות הבחולות במ"כ במה" במולות הבחולות במולות הביו ב"ל אבר במולות הבחולות מול ב"ב במולות במולות הביו במולות הביו ב"ל במולות במולות הביו במולות הביו במולות לב"ל במולות במולות הביו במולות הביו במולות למולות במולות הביו במולות הביו במולות הביו במולות מולות במולות לב"ה במולות לבו ב"ב במולות לב" במולות במולות הב"ל ב"ל במולות במולות לב"ל במולות במולות לב"ל ב"ב במולות במולות לב"ל במולות במולות במולות לב"ל ב"ל במולות במול איפשטא ליה כמו כן בעיא דלקמן מההיא דמנחות: י בזה להדן ע"י ניתוח שלא בהפשמ. ואם תאמר היכי יליף מהכא דדבר הלמד בג"ש חוזר ומלמד בג"ש דילפינן פר יום הכפורים בנתוח שלא בהפשט מפר כהן משיח וניתוח בפר כהן משיח גמרינן מעולה הלא כה"ג אפילו למד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש כיון לאו דהוי הימנו ודבר אחר דשלא בהפשט בפר כהן משיח מדאיתקש עור ובשר לפרש יליף כדפירש בקונטרס ודבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בגזירה שוה ושמא אין זה היקש אלא גילוי מילחא בעלמא וי"ל דשלא

מדתנה דבי רבי ישמעהל. בפרק ב"ש (לעיל דף מה.) ומה במקום שלה הושוו קרבן לקרבן ואוקימנא התם דקסבר ר' ישמעאל דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בקל וחומר: בבנין חב. מה מצינו. וכולן ש שאילות הללו בקדשים נשאלו וארבעה שאילות בכל מדה ומדה כגון דבר

הלמד בהיקש מהו שילמד בהיהש ובגורה שוה ובקל וחומר ובבנין אב ודבר הלמד בגזרה שוה מהו שילמד בהיקש ובג"ש וק"ו ובבנין אב יו ודבר הלמד בבנין אב מהו שילמד בכולן: וליטעמיך. אי משום הא כתביה לייתי מעולה דכתיב בה בהדיה: שכן מכפרת כו'. ואין לך לפרש שאילתייהו יאו מכאן: מחדה יו לה החיה כו'. מילתה באפיה נפשה היא ולאו למיפשט בעיין: עולה יו לגבי חטחת וחשם לח חשיבה כפרת עשה דידיה כפרה 1: למדנו לסודה. מכאן בהיקש משלמים שבאה מן המעשר ח אם פירש בשעת נדרו ע"מ להביחה ממעות מע"ש: שם שם. בשלמים כתיב (דברים כז) וזבחת שלמים ואכלת שם ובמעשר כתיב ושם ידו ואכלת לפני ה' אלהיך במקום אשר יבחר לשכן שמו שם מעשר לגנך תירושך ויצהרך ובכורות: חולין הוא. ואנן בקדשים קמיבעיא לן: אמר אמרה. החמור דו למד קדש ומלמד קדש בתמיה וכי שניהן לריכין בקדשים בו הואיל ולמד קדש כגון שלמים שפיר מיפשט בעיין דבתר למד אזלינן ומר זוטרא סבר בתר מלמד ביו אזלינן והיינו דאמרינן בעלמא (לעיל דף מה. ולקמן דף ס:) הניחא למ"ד בתר למד אוליכן: למדנו יו רבוכה. חלות מבושלות במים תחילה שבתודה שבחה סולת ולא קמח: חלות שבחודה מניין. ששלשה מינין מנה יש בה חלות רקיקין רבוכה חלות שבה מניין שהן סולת: מ"ל חלום חלום. נאמר בחלות חלות ונאמר ברבוכה חלות: מצום מצות. נאמר ברקיקין מצות ונאמר בחלות מלות וילפינן רקיקין מחלות וחלות למדו מרבוכה ושניהם בגז"ש: וממאי. דרקיקין דתודה מלות מלות מחלות דתודה גמרי: דלמא. ממלות דכתיב גבי רקיקין מנחת יהו מאפה גמרי והתם סלת בהדיא כתיב סלת חלות מצות בלולות בשמן ורקיקי מצות

משוחים בשמן (ויקרא ב): ישו מלמד שמוליא. את כל הפר שלם דאי במנותח היאך הכל יוציא בהוצאה אחת הנתחים וקרבו ופרשו: נאמר כאן ראשו וכרעיו. על ראשו ועל כרעיו (שם ד): ונאמר להלן ראשו וכתיב וכתיב לאן כתיב וערך הכהן את הראש וכתיב וקרבו מרעיו. ° בעולת ש בן לאן כתיב וערך וכרעיו ירחץ (שם א): מה להלן ע"י ניתוח. היה מקטירו דניתוח כתיב ביה: אף שריפה של זה ע"י ניסוח. ובפר כהן משיח קאי: כשם שפרשו בקרבו לו'. דאיתקש שריפת עורו ונשרו לשריפת קרבו ופרשו ם: מה פרשו בקרבו. דדבר מגונה הוא להוליאו ולשורפו בעין:

ונאמר

מדתנא דבי ר' ישמעאל ° דבר הלמד בהיקש מהו שילמד בבנין אב אמר רבי ירמיה לא לכתוב צפונה באשם ותיתי מבנין אב מחמאת למאי הלכתא כתביה לאו למימרא דדבר הלמד בהיקש אין חוזר ומלמד בבנין אב וליטעמיך תיתי מבנין אב מעולה א מאי מעמא לא אתי משום דאיכא למיפרך מה לעולה שכן כליל חטאת נמי איכא למיפרך מה לחמאת שכן מכפרת על חייבי כריתות חדא מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי מהי תיתי לא נכתוב רחמנא עולהם ותיתי מחמאת ואשם מה להגך שכן מכפרין לא נכתוב רחמנא בחמאת ותיתי מהנד מה להגד שכן זכרים לא נכתוב באשם ותיתי מהגך מה להנך שכן ישנן בציבור כביחיד דבר הלמד בגז"ש מהו ° שילמד בהיקש אמר רב פפא ב מודה על תורת זבח השלמים (וגו']2אם על תודה 61 אלמדנו לתודה שבא מן המעשר יימדאשכחן אלמדנו בשלמים דאתו ממעשר שלמים גופייהו מנא לן דכתיב זומרא בשם שם א"ל מר זומרא בריה דרב מרי לרבינא ימעשר דגן חולין בעלמא הוא א"ל אמר יו אמרה ° למד קדש ומלמד קרש דבר הלמד בג"ש ° מהו שילמד בג"ש אמר רמי בר חמא תניאי 2סלת מרבכת למדנו ילרבוכה חשבאה סולת חלות מניין ת"ל יחלות וו חלות הרקיקין מניין ת"ל מצות מצות אמר ליה רבינא ו ממאי דמצות מצות מחלות גמר דלמא ממאפה תנור גמר אלא אמר רבא התניא וקרבו ופרשו והוציא מלמד שמוציאו שלם יכול ישרפנו שלם נאמר כאן בראשו ₪ וכרעיו ונאמר להלן יראשו וכרעיו מהלהלן ע"י ניתוח אף כאן על ידי יניתוח אי

מה להלן בהפשם אף כאן נמי בהפשם

תלמוד לומר וקרבו ופרשו מאי תלמודא

א"ר פפא כשם שפרשו בקרבו כך בשרו בעורו

ותניא ירבי אומר נאמר כאן עור ובשר [ופרש]

לממוב נכתוב רחמנא בעולה ותיתי מחמאת ואשם. פי׳ ולכמוב בהדיא לפון בחטאת ואשם כאו ואם תאמר ולכתוב בובחי שלמי לבור ונילף עולה מינייהו וי"ל דאיכא למיפרך דמה לזבחי שלמי ליבור שכן זמנן קבוע ועוד דחטאת לא אתי מיניה שכן זכרים ואשם " שכן ו מיי׳ פ״ז שם הלכה ב:

1. וואת תורת זבח השלמים יַּאָנְיבּ כִּיּישְׁוּהּ ויקרא ז, יא אָם עַל תּוֹדָה יַקְריבֶנּנּ

תורה אור השלם

והקריב על זבח התודה חלות מצות בְּלוּלת בַּשְׁמֶן וּרְקִיקֵי מצות מְשָׁחִים בַּשְׁמֶן וְסלֶת מֶרְבָּבֶת חַלת בְּלוּלת בַּשְׁמֶן:

3. וובחת שלמים ואבלת שם וְשָּׁמַחְתָּ לִפְנֵי יְהֹוָה אֱלֹהֶיף: דברים כז, ז

דברים כז, ז 4. וְאָבַלְתָּ לְפָנֵי יְדְּנֶה אֱלֹתִיף בָּמְקוֹם אֲשֶׁר יְבָתַר לְשַׁבּּן שְׁמוֹ שָׁם מִעְשַׁר דְּגָנְךְ תִּירִשְׁךְ וְיָצָתָרֶךְ וְצֹאַנֶךְ למעו תלמד ליראה את יהוה אַלהֶּירְ כָּל הַיָּמִים: דררות וד רו

ובוים יו, כג 5. וְאֶת עוֹר הַפְּר וְאֶת כְּל בְּשָׁרוֹ עֵל רֹאשׁוֹ וְעֵל בְּרְעִיוּ יקרבו ופרשו: והוציא את כל הַפָּר אֶל מִחוּץ לַמְחָנָה אֶל מָקוֹם טָהוֹר אֶל שָׁפֶּרְּ הַדְּשָׁן וְשָׂרַף אתוֹ עַל עַצִים בָּאֵשׁ עַל שָּבֶרְ הַדֶּשֶׁן יִשְּׂרֵף: ויקרא ד, יא-יב

 וְעַרְכוּ בְּנֵי אַהֶרֹן הַכֹּהְנִים
 וְעַרְכוּ בְּנֵי אַהָרֹן הַכֹּהְנִים
 אַת הָּנְתְחִים אֶת הָרֹאשׁ וְאַת הַפְּדֶר עַל הָעַצִים אֲשֶׁר עַל הָעַצִים אֲשֶׁר עַל הָמִוְבַּח: וְכַּרְבוֹ וּבְרָעִיוֹ יִרְחַץ בַּמְּיִם וְהַקְּטִיר הַבֹּהָן אֵת הַבֹּל הַמְּזַבָּחָה עלָה אשה ריח ניחוח ליהוה:

## מוסף רש"י

מדאשכחן שלמים. דרחמנה קראה לחודה שלמים דכתיב חודת שלמיו מה שלמים באים מן המעשר אף תודה באה מן המעשר אם רלה (מנחות פא: מכת"י): מעשר ינס (מחוות פאי מכור). בעשו דגן חולין בעלמא הוא. וכחולין למידין למד מן הלמד (מכות יט.) וקרבו ופרשו והוציא יט.) יס"כ היג לה וחת עול הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל ונאמרי לעו האלט ועו הפלל ונאמר והקרב והכרעים: כשם שפרשו בקרבו. שנאמר ואמ עור הפר ואת כל בשרו, הקיש הולאת עור ובשר להולאת קרבו ופרשו, מה פרשו בקרבו אף בשרו בעורו. וכתיב והוליה ושרף מה הולאתו בשרו בעורו אף שריפתו

## ליקוטים

סיכום הסוגיא דלמד מן הלמד בקדשים, ראה להלן דף נא ע״ב בליקוטים.

## שימה מקובצת

לא לכתוב צפונה באשם כו' למא זלכתא כתביה כו'. תימה דהיכי בעי למילף לענין בנין אב הא אינטריך לאשמועינן דרבר הלמד בהיקש אינו חוזר ומלמד בג"ש כדקאמר לעיל ולעולם חוזר ומלמד בנין אב, וי"ל דמ"מ שפיר מוכח דאי סובר דחוזר ומלמד בבנין אב א"כ לשתוח מלפונה דאשם דאיו לו ט כ בשמוק מנפונה דמשם דמין כז לכתבו שלא לצורך ובתקום אחר ישמיענו דאין היקש חוזר ומלמד דלמא ניחא ליה למיכתביה בגופה מדמהיש ליה אהושי דהא האמר לעיל בי האי סברא. דבשלמא לעיל גבי לא דהא ג"ש חשיבא כתיב בגופיה כמו היקש דכתיב במקום אשר (תשחט) וישמטו אתו העולה ומשמטו וישמטו

אמן האשם, אבל הכא גבי בנין אב קשיא דודאי היקש חשיב כמיב בגושיה יותר מבנין אב. ותירך דדוקא הייט קודם שידעים הלקדשים חליקים מן החולין. לענין למד מלמד אז דחיט לעיל בסברא קלה כדי להשוותו לחולין, אבל מאחר שלמדט שההיקש מהיקש נשמנה מחולין אז יש לקיים המדוח ולא לדחות בסברא קלה (מחרים):

הספרים, הנעניית שנוש שנושף שם עת מנוש מנוף עם שם אנה יוחס במשפות ביו היים ישמבה זה היים ביוחס ממות מנוש ממות מ ברוב כתה"י שם, ופנועי שנוש משנה ושמיב עוד בתור הבחלות הבחלות לפן כ"ד בכוחום על בל בל בקפרים לא מוחכר אמי אלא רב פפא. ול"ע. וכד' וילגא סידרו הגהה זו כדרך דמוק מאד: בבן ל"ל וחוזרת (שחברים: ל) קשיא בתרייתא קשה לרבינא כ"ל (ש"מ): לא] כיון שנותן לידרש לענין שלא בהפשט דאינו בא בג"ש בפר כהן משיח אתי ניתוח בחריה אגב גרא דהוי הימנו ודבר אחר ועוד קשה דשלא בחפשט כו" כל"ל (ש"מו וב"ש). וע"ע ס"נ ול"ק שהגיהו באופן אמר: